

питѣ се изправили като стена, разсѣчена презъ срѣдната. Отъ този проломъ иде Чая, която събира своитѣ води отъ сърдцето на Родопитѣ.

Отначало никой не спрѣ внимание на града. Погледътъ е прикованъ въ планината. Навжтре въ пролома на една отвестна скала се очертава ясно „Асеновата крепостъ“, сложена като корона. На хората отъ Станимака е обрѣгнало да гледатъ крепостъта, но за гоститѣ тя е най-личното мѣсто.

Следъ малка почивка потеглихме за тази историческа светиня. Сега шосето води низко до рѣката. За крепостъта има друго, запуснѣло шосе. Поехме по него. Вървимъ нагоре пакъ между лозя. Всѣка минута се издигаме все по-нависоко. Градътъ остана низко подъ насъ, но пѣкъ крепостъта се приближава. Ето ни до самата нея. Каква отвесна стрѣмина! Помислихме си, че е невъзможно да се качимъ върхъ самата крепостъ. Обаче щомъ я заобиколихме, ние намѣрихме една пѣтека, по която лесно изпълнихме на самия върхъ.

Представете си една стрѣмна и непристъпна скала, висока 200—300 м. Долу подъ нея, съвсемъ низко, се вие рѣка Чая. На северъ се открива Тракийското поле. Чудесна гледка! Стоимъ смаяни и гледаме захласнати. Отъ изтокъ, западъ и югъ се вижда само планината — високи родопски върхове, които се дигатъ на възбогъ.

Нѣкога, както и днесъ, презъ пролома на р. Чая е минавалъ пѣтъ презъ срѣдната на Родопитѣ. Той е свързвалъ Пловдивъ съ Бѣло море. Ето този пѣтъ е бранила крепостъта.

Сега крепостъта е разрушена. Останали сж само основитѣ. Купища развалини изпълватъ темето на скалата.

До самата крепостъ, на най-лично мѣсто, е изградена крепостната черква. Тя е сжщата, която гледахме отъ Станимака. И черквата е пострадала отъ времето. Стенитѣ и прозорцитѣ ѝ сж оголени и изпокъртени. Но, все пакъ, тя стѣрчи осамотена, за да ни напомня славното време на Ивана Асена II.